

Sarah Butler

Tien dingen
die ik leerde over de liefde

Vertaald door Marja Borg

Artemis & co

Tien dingen die ik tegen mijn vader zal zeggen

- 1 In Singapore heb ik een man ontmoet die net zo rook als jij: naar sigaretten en suède.
- 2 Ik herinner me die vakantie in Griekenland nog: oneindig veel ruïnes, en jij moest me dan keer op keer het verschil uitleggen tussen Dorisch, Ionisch en Korinthisch.
- 3 Ik wou dat je wel over mama had gepraat. Ik wou dat je iets van haar had bewaard.
- 4 Ik heb nog steeds dat boek dat ik op mijn tiende verjaardag van je heb gekregen, toen ik astronaut wilde worden: *Reis door het zonnestelsel*.
- 5 Ik weet dat je altijd hebt gehoopt dat een van ons arts zou worden, net als jij.
- 6 Ik heb een droom die steeds terugkomt. Ik sta voor je huis. Er is een feest; ik hoor binnen mensen praten en lachen. Ik bel aan, maar het duurt een eeuwigheid voordat je opendoet.
- 7 Ik was degene die die foto uit je studeerkamer heeft gestolen.
- 8 Ik bespioneerde je altijd – dan keek ik naar je terwijl je in de tuin bezig was of in je leunstoel zat, of achter je bureau met je rug naar de deur. En dan wilde ik altijd dat je je zou omdraaien en mij zou zien staan.
- 9 Het spijt me dat ik weinig van me heb laten horen of zien.
- 10 Niet doen, alsjeblieft.

Mijn vader woont in zijn eentje in een hooghartig huis in de buurt van Hampstead Heath. De huizen daar zijn allemaal arrogant en volgevreten, met hun betegelde opritten als dure tongen en hun tuinmuren net hoog genoeg om te voorkomen dat er mensen naar binnen kunnen kijken. Het is er een en al erkers en zware gordijnen, clematis en blauweregen.

Ik ga voor de aankomsthal in de rij staan voor een taxi en rook onder het wachten drie sigaretten. Wanneer ik eindelijk aan de beurt ben en instap, merk ik dat ik duizelig en misselijk ben van de nicotine. De chauffeur heeft het Requiem van Mozart op staan. Het liefst zou ik haar vragen om het uit te zetten, maar ik kan geen reden bedenken, dus strek ik mijn benen uit op de plek waar mijn rugzak had moeten staan, leg mijn hoofd tegen het portier en sluit mijn ogen. Ik probeer me de exacte kleur van mijn rugzak voor de geest te halen, een soort vaal marineblauw – ik sleep hem al jaren met me mee; ik zou toch moeten weten welke kleur hij heeft. In de rugzak zitten spijkerbroeken, korte broeken, topjes en een waterdichte jas. Tien pakjes Russische sigaretten. Geborduurde slippers voor Tilly. Mascara. Een lipgloss die bijna op is. Een bijna volmaakt rond steentje, dat ik van de grond heb geraapt om aan Kal te geven, waarna ik mezelf vervloekte omdat ik moest huilen. Een ongebruikte *Rough Guide to India*. Een hoofdlamp. Een foto van ons allemaal, inclusief mijn moeder, van voordat ik me kan herinneren; dat is het enige wat ik erg zou vinden om kwijt te raken.

We zijn er veel te snel. Ik betaal de vrouw achter het stuur en stap uit. Nog terwijl ze van de stoeprand wegrijdt, wil ik mijn hand al opsteken en roepen: Stop, ik heb me bedacht, laten we ergens anders naartoe gaan, maakt me niet uit waar, om vervolgens weer achterin te gaan zitten, met de tijd in de wacht, en door het raampje naar Londen te kijken.

Het zijn elf treden naar mijn vaders huis. Onder aan de trap staan twee slap uitziende boompjes in grote blauw geglazuurde potten. Een enorme laurierboom beneemt bijna het hele zicht op het voorraam, maar toch probeer ik hem te zien zitten, op de bank, met in zijn hand een sigaret die zich tot as kringelt. Hij is er niet. Ik heb buikpijn, in mijn mond de smaak van zaagsel en slaap. Ik trek een blaadje van een van de boompjes in potten – sproetig geel-groen – en scheur het langs de nerf in tweeën.

Mijn vaders voordeur is roodbruin geschilderd, donker als opgedroogd bloed. Twee hoge ruiten van gerimpeld glas – omlijst door tere groene klimop – verraden niets van wat er zich binnen bevindt.

Toen ik dertien was, stuurde hij me naar kostschool in Dorset. Ik herinner me nog dat ik na het eerste trimester thuiskwam. Hij moest werken, dus Tilly kwam me afhalen, met haar vingers nerveus om het stuur en haar spiksplinternieuwe rijbewijs in het handschoenenvakje. Ik stond op de bovenste trede naar dezelfde koperen deurbel te kijken als waar ik nu naar kijk, terwijl Tilly haar huissleutels zocht. Ik vond de deur helemaal niet op onze voordeur lijken en belde aan om te zien hoe dat van buiten klonk.

Ik pak een sigaret uit mijn zak, hoewel ik daar eigenlijk geen tijd voor heb. De aansteker schraapt over mijn duim. Ik inhaleer te snel en moet hoesten – een iel rokershoestje – met mijn hand tegen mijn borst.

**Tien manieren waarop andere mensen me misschien
zouden beschrijven**

- 1 Zwerver
- 2 Klaploper
- 3 Dakloos
- 4 Pechvogel
- 5 Landloper
- 6 Ontheemd
- 7 Uitschot
- 8 Uitgerangeerd
- 9 Onbegrepen
- 10 De weg kwijt

Ik ben een oude man met een onbetrouwbaar hart, dat lijdt geen twijfel. En de waarheid is dat ik me hier – aan de oever van de rivier, met zijn modder en rotzooi – meer op mijn gemak voel dan op al die chique pleinen, zoals dat ene plein bij de metro, met zijn flitsende schermen en bewaking.

Ik verplaats me. Dat zou je een vorm van strategie kunnen noemen. Op elke plek stel ik me jou voor. Ik heb weinig houvast, hoewel ik een paar dingen wel kan raden: haarkleur, lengte, leeftijd. En ik weet hoe je heet; ik zou je kunnen roepen en dan zien hoe je je omdraait. We zouden hier staan en de gehaaste fietsers voorbij laten rijden en luisteren naar de schuiten die tegen elkaar aan slaan als klokken, en dan zouden we praten.

Vorige week, toen ik dacht dat ik doodging, kon ik me alleen maar op jou concentreren. Het valt niet mee om je ergens op te concentreren wanneer je het gevoel hebt dat er een volwassen man op je ribbenkast zit, maar jij hebt me erdoorheen gesleept – dat heb je altijd gedaan.

Vanaf hier gezien gebeurde het iets stroomopwaarts, op de Embankment, tegenover de Houses of Parliament: dat stukje bij het ziekenhuis, met die hoge muur en met van die uitgesneden vogelkopjes op de zijkanten van de houten banken die op stapels steunen staan, zodat je over de rivier kunt uit kijken. Ik liep in westelijke richting, met het vage voornemen om tot de Albert-brug te wandelen en dan een rustig plekje voor de nacht te zoeken in Chelsea. De politie daar is lastig, maar als je jezelf goed onzichtbaar maakt, laten ze je soms wel met rust. Ik was gewoon aan het wandelen. Volgens de dokter kan het veroorzaakt worden door hevige emoties, maar ik weet niet of ik die dag wel zo bijzonder geëmotioneerd was.

Ik leunde tegen de muur en hield mijn handen tegen mijn borst,

met tranen in mijn ogen alsof ik een kind was en niet een man die al tegen de zestig loopt en op straat weet te overleven. Ik hoop dat je, als je er toen bij was geweest, was blijven stilstaan om me te vragen of het wel goed met me ging, maar je was er niet, en bovendien ben ik eraan gewend dat mensen geen acht op me slaan. Ik stond naar de rivier te kijken en dacht aan jou en aan dat je voor hetzelfde geld misschien al dood was. De wereld is per slot van rekening vol gevaren. Auto-ongelukken. Bloedproppen. Kanker. Ik bleef naar de rivier kijken, denkend aan wat had kunnen zijn en bang dat ik elk moment dood zou kunnen neervallen. Eigenlijk is het ook niet raar dat ik de kluts kwijtraakte; niet dat ik begon te krijsen en schreeuwen, zo steek ik niet in elkaar, en bovendien, als je zo leeft als ik, is het, zoals ze zeggen, raadzamer om niet op te vallen. Nee, ik pruttelde alleen maar wat als een baby.

Begrijp me niet verkeerd, ik ben niet altijd zo. Ik hou wel van een slokje en een geintje. Ik hou ervan om op het trottoir naar sterren te liggen kijken. Alleen dacht ik dat ik een hartaanval had; ik dacht dat ik zou sterven zonder jou te hebben gevonden.

Ik dacht ook aan haar, met haar rode naam. We zijn één keertje weg geweest: een weekendje Brighton – gestolen tijd; volmaakt. We aten ijsjes en *fish and chips*. We – het voelt verkeerd om dit tegen jou te zeggen –, maar we bedreven de liefde in een vervallen hotelletje met uitzicht op zee.

Ik lieg als ik zeg dat het volmaakt was. Het was er grijs en somber. Ik stond mezelf toe kwaad te worden: harde woorden in een geleende kamer. De manier waarop ze dan altijd haar ogen dichtdeed en een harde trek om haar mond kreeg. Ik neem aan dat het voor haar ook moeilijk was.

Wanneer ik eenmaal verliefd ben, kan ik dat bijna niet meer ongedaan maken; dat heb ik over mezelf geleerd. Het maakt het leven er niet eenvoudiger op.

Ik ben niet iemand die snel naar de dokter gaat, maar na dat ge-doe op de Embankment moest ik van mezelf. De praktijk rook naar nieuwe vloerbedekking: zoet en scherp. Ik ging naast een

vrouw van in de veertig zitten, die meteen opstond en naar de andere kant van de wachtkamer verhuisde. Ik probeer me dat soort dingen niet aan te trekken. Ik pakte een stapeltje kranten en begon jou te zoeken. Niets.

De naam van de dokter had de kleur van door de zon opgewarmd zandsteen. Ze had vriendelijke ogen en toen ze me aanraakte, voelden haar handen zacht en koel aan. Het is logisch om van streek te zijn, zei ze, het is angstaanjagend; de eerste keer denkt iedereen dat hij doodgaat. Ik moest opnieuw huilen, in die kleine kamer van haar met die onderzoekstafel waarop een papieren laken was uitgespreid. Ze glimlachte en gaf me een tissue. Het was niet alleen mijn hart of de vrouw in de wachtkamer waar ik door van streek raakte, maar ook haar aanraking, en ik vermoed dat ze dat wist. Ze stelde me alle vragen die dokters mannen als ik stellen, vragen die volgens mij nooit de vragen zijn die ertoe doen.

Ze gaf het een naam: angina, ijskoud blauw, begin en einde. Ze liet me een klein rood flesje zien en zei dat dat zou helpen – snel onder mijn tong spuiten, zodat ik niet meer tegen een muur geleund zou hoeven staan, met mijn hand naar mijn borst grijpend. Ik pakte het medicijn aan en vertrok. En ik ging verder met wat ik al jaren doe. Ik heb jouw naam vaker opgeschreven dan ik me kan herinneren. Het begint er steeds mee dat ik je naam opschrijf.

Tien dingen die ik over mijn moeder weet

- 1 Ze heette Julianne – uitgesproken alsof ze Française was, alleen was ze dat niet.
- 2 Ze was mooi (ik heb in de studeerkamer van mijn vader een foto gevonden van hen tweeën en ons drieën samen. Ik houd haar hand vast en kijk omhoog naar haar. Ik heb de foto meegenomen toen ik naar kostschool ging, maar hij heeft er nooit iets over gezegd. Hij zit in mijn rugzak, die nu kwijt is.)
- 3 Mijn haar heeft dezelfde kleur als het hare had.
- 4 Mijn vader hield van haar – hij heeft nooit meer iemand anders gevonden.
- 5 Ze dacht niet altijd eerst na voordat ze iets deed. Dat weet ik omdat ik, toen ik veertien was, op Hampstead Heath in een boom ben geklommen met flutschoenen aan zonder enige grip. Ik klom te hoog, viel en brak mijn been. Onderweg naar het ziekenhuis zei mijn vader: ‘Je bent precies je moeder, Alice. Kun je niet eerst vijf minuutjes nadenken over wat er zou kunnen gebeuren?’
- 6 Na haar dood stopte mijn vader alles wat met haar te maken had, ook de turquoise- met-gouden kussens die Tilly en Cee zo mooi vonden, in grote zwarte vuilniszakken en reed ermee weg in zijn auto. Hij kwam zonder de zakken weer terug.
- 7 In de zomer kreeg ze sproetjes op haar wangen en schouders, net als ik (dat vertelde mijn vader me, en daarna bloosde hij, wat ik hem nooit eerder had zien doen. Ik wist niet wat ik moest zeggen).
- 8 Mijn vader en zij maakten veel ruzie (volgens Cee; Tilly zegt dat ze zich er niets van kan herinneren, maar zij is altijd al iemand geweest die geen partij wil trekken).

- 9 Ze reed in een Citroën GSA. Ze had vijf maanden en eenentwintig dagen haar rijbewijs. Dood door ongeval, concludeerde de politie, wat me nogal toevallig in de oren klinkt.
- 10 Als ik er niet was geweest, zou ze helemaal niet in die auto hebben gezeten.

De kanker zit in mijn vaders alvleesklier. Cee vertelde het me door de telefoon – ik stond bij de receptie van de jeugdherberg in Ulan Bator, zij bij mijn vader thuis in de gang, met de verbinding vol ruis. Ik weet nog steeds niet precies wat een alvleesklier is, maar dat zal ik nooit tegenover Cee toegeven.

Cee beschouwt me als een verloren zaak. Je verspilt je talent, zegt ze tegen me, door zomaar ineens naar de andere kant van de wereld te vliegen. Je komt er nog wel achter, zegt ze tegen me – waarmee ze bedoelt dat ik verder moet gaan met mijn leven en kinderen moet krijgen voordat mijn eierstokken verschrompelen. Dat met Kal heb je goed aangepakt, maar nu moet je gaan denken aan het stichten van een gezin. Stichten doet me denken aan gestichten – maar dat zeg ik nooit hardop. Wat was er trouwens mis met Kal? vraag ik. Ze zucht alleen maar, zoals ze altijd zucht, en net zoals altijd voel ik me weer vijf.

Ik druk mijn sigaret uit en bel aan. Tilly doet open, en daar ben ik blij om. Ze draagt een spijkerbroek met smal toelopende pijpen en een wijd oranje T-shirt. Ze ziet er moe en bleek uit. De gang strekt zich in zwart-witte schaakbordvierkantjes achter haar uit, en ik herinner me dat we er vroeger samen cijfers op schreven met schoolbordkrijt en dan gingen hinkelen, lachend om de koelte van de tegels onder onze voetzolen.

‘Alice.’ Tilly spreidt haar armen. Ze is zacht als een marshmallow. Ik leg mijn voorhoofd heel even tegen haar borst en ruik de zachte, zomerse geur van haar parfum. Cee komt de trap af lopen. Keurige witte instappers, zwarte linnen broek en een turquoise blouse zonder mouwen. Zo te zien heeft ze haar haar pas laten millimeteren – en in een chemische tint rood laten verven. Ze heeft de ogen van onze vader: donkerbruin, de kleur van tuincompost. Ze zeggen dat ik de ogen van mijn moeder heb.

Ik ga niet huilen. Ik maak me los van Tilly. Cee heeft een leeg waterglas in haar hand; onder haar make-up is haar gezicht rood en gezwollen.

‘Waarom heb je niet gebeld?’ vraagt Tilly. ‘Dan was ik je komen afhalen. Ik heb mijn auto hier, en het is een ramp om naar het gekwek van een taxichauffeur te moeten luisteren.’

‘Maakt niet uit,’ zeg ik. We blijven onhandig, zwijgend, staan. Ik werp een blik op de trap.

‘Hij slaapt,’ zegt Cee, en ik voel een vertrouwd gevoel van woe-de opflakkeren. We staan te dicht bij elkaar. Het is geen smalle gang, maar toch heb ik moeite met ademen, merk ik.

‘Hoe was je vlucht?’ vraagt Tilly. ‘Ik heb het opgezocht. Bijna zeventuizend kilometer. Waanzinnig gewoon.’

Wat ik het allermooist vond aan Mongolië, was de horizon: weidser dan ik ooit heb gezien – eindeloos veel land en eindeloos veel lucht. Ik duw de voordeur dicht. Ik was vergeten dat hij klemt.

‘Je moet...’ begint Cee.

‘Ik weet het.’ Ik trek de deur weer naar me toe, duw de kruk omhoog en gooi de deur met een klap dicht.

Cee kijkt naar mijn tas – een klein zwart rugzakje – en dan achter me. ‘Is dat alles wat je bij je hebt?’

Ik zie de bagageruimte weer voor me: tl-licht, rijen karretjes, het zwarte rubber van de bagageband vol krassen. Ik stond er op mijn grote rugzak te wachten. Iedereen om me heen pakte zijn koffers en haastte zich weg. Ik heb staan wachten tot er nog maar vier dingen op de lopende band lagen: twee hardschalen koffers, een langwerpige pakket omwikkeld met krantenpapier en bruin plakband, en een roze weekendtas met rafelige handvatten. Ik heb gewacht tot er een ander vluchtnummer en een andere stad op het scherm opflitsten en er een nieuwe groep mensen om me heen kwam staan. Er verscheen een nieuwe lading koffers. Ik overwoog even om er gewoon een te pakken en ermee weg te lopen, maar dat heb ik toch niet gedaan.

‘Ik ga naar boven,’ zeg ik, en ik loop langs hen heen, dicht langs de muur, om te voorkomen dat we elkaar aanraken.

‘Alice, hij slaapt.’ Cee legt haar hand op mijn arm.

‘Ik ga water opzetten – dan gaan we eerst theedrinken.’ Tilly pulkt aan de zoom van haar T-shirt.

Ik maak me los uit Cee’s greep. ‘Ik maak hem niet wakker.’

Ik sta inmiddels op de vierde tree. De trap is wit geschilderd; de rode loper in het midden wordt op zijn plaats gehouden door dunne koperen roedes. Kal maakte er nog een grapje over, de eerste keer dat hij hier was – een zondagse lunch waar geen einde aan leek te komen. Iedere keer dat ik naar de badkamer ga, voel ik me belangrijk, zei hij, en ik moest lachen, want zo had ik het nog nooit bekeken. Ik wou dat hij nu naast me stond en mijn arm vasthield. Ik heb zijn nummer nog steeds in mijn telefoon. Soms zit ik er gewoon een tijdje naar te kijken.

‘Alice.’ De stem van Tilly. Ze heeft haar gezicht samengeknepen in een frons. ‘Niet...’ Ze knijpt haar handen samen. ‘Niet schrikken, schat.’

Mijn vaders kamer bevindt zich aan de voorkant, op de eerste verdieping. Er zijn twee hoge ramen die op straat uitkijken, over de rode stenen muur aan de overkant heen en op de binnenplaats erachter. Ik doe de deur zo zacht mogelijk open en loop naar binnen. De dikke groene gordijnen zijn dichtgetrokken tegen het daglicht en de staande lamp naast de bank werpt een warme gele cirkel op het tapijt. Ik wil niet naar het bed kijken. In plaats daarvan staar ik naar de klerenkast: de kleine driehoekjes van ingelegd lichter hout aan de randen, de ovale spiegel, de doffe metalen scharnieren. Ik kijk naar boven, naar de lelijke plafonddrozet en de armeluiskroonluchter, zes nepkaarsen in stoffige houders.

Cee heeft me een keer verteld dat zij en Tilly, voordat ik was geboren, op zaterdagochtend altijd bij onze ouders op de kamer mochten. Ze kropen dan tussen mijn vader en moeder in en vroegen om verhaaltjes. Als mijn vader niet werkte, stond hij na de verhaaltjes op, trok zijn kamerjas over zijn blauwe pyjama aan en liep naar beneden. Tilly en Cee gingen dan op zijn warme plekje liggen wachten tot ze zijn voetstappen op de trap en het gekletter

van een dienblad hoorden. De verhaaltjes op zaterdagochtend en het ontbijt stopten toen ze hier kwamen wonen en ik er was. Toen ik vroeg waarom, tuitte Cee alleen maar haar lippen en haalde haar schouders op, alsof het op de een of andere manier mijn schuld was.

In de kamer ruikt het naar huid en zweet. Het is er te warm. Ik leg mijn handen op de rug van de bank en luister: een zacht getik van de waterleidingen, een vogel die aan de andere kant van het dubbele glas tegen zijn vrouwtje kwettert, het geluid van de ademhaling van mijn vader.

De laatste keer dat ik hem zag, was een paar dagen voor mijn vertrek naar Moskou. We aten samen in een nieuw Spaans restaurant in South End Green. Tapas en een volle rode wijn. Er zit een recessie aan te komen, Alice, zei hij, ik weet niet of dit wel zo'n goed moment is om je baan op te zeggen. Het is gewoon heel verleidelijk, zei ik, en ik heb spaargeld. Ik moet gewoon weg hier. Jij moet altijd weg, zei hij. Hoe komt dat toch? Ik vertelde hem over Kal, maar dat verklaarde al die andere keren niet. Ik probeer nu te bedenken of hij er toen bleek of mager uitzag, of hij ziek leek, of bezorgd. Ik kan het me niet herinneren.

De man in bed lijkt niet op mijn vader.

Mijn vader heeft een krachtig gezicht, vierkante kaken, volle, borstelige wenkbrauwen. Hij is een grote man: lang, niet dik, maar volumineus. Hij heeft brede schouders en een stevige borstkas. Wanneer hij je omhelst – wat niet vaak voorkomt, maar ook weer niet nooit – kun je voelen hoe sterk zijn armen zijn. Deze man hier is te klein om mijn vader te zijn.

Op de grond rechts van het bed staat een klein wit-blauw kastje. Uit het kastje loopt een dun slangetje dat onder het laken verdwijnt dat de man in bed bedekt. Een tweede slangetje komt uit in zo'n plastic zak die je in ziekenhuizen ziet, halfvol gele vloeistof.

De man in bed ademt als een oud mens. Zijn gezicht is uitgemergeld; de huid ligt strak over de vorm van een schedel die ik niet herken. Links van het bed staat een stoel. Iemand moet die

uit de eetkamer naar boven hebben gebracht. De stoel lijkt raar hier, met de hoge achterkant met spijlen en de beklede smalle zitting. De eetkamer ziet er nu ook vast uit alsof hij uit de pas loopt, één man minder.

De stoel kraakt hard wanneer ik ga zitten. Ik houd mezelf muistil. Hij wordt niet wakker. Ik wil zijn hand aanraken, maar die ligt onder het laken, dus kijk ik alleen maar naar mijn eigen vingers: een heleboel zilveren ringen, afgekloven nagels.

‘Ik ben net aangekomen,’ zeg ik. Mijn stem klinkt iel, uit evenwicht. ‘Uit Mongolië. Ik ben echt net aangekomen.’ Ik voel ineens een golf van vermoeidheid over me heen komen. ‘Ik weet niet eens precies wat voor dag het is.’ Ik lach, maar dat klinkt verkeerd, dus stop ik weer. ‘Ik ben zo snel mogelijk gekomen. Ik heb een week geen bereik op mijn mobieltje gehad – meer dan een week.’ Zijn haar ligt slordig op het kussen; zijn lippen zijn droog en gebarsten. Ik voel mijn adem hoog en zwak in mijn borst zitten. Ik heb zin om te huilen. Ik heb zin om op de grond te gaan liggen en mijn ogen dicht te doen. Ik heb zin om weg te rennen.

‘Toen ik de sms’jes kreeg, ben ik meteen gekomen.’

Ik herinner me dat ik in Mongolië achter in een jeep zat, met een stelletje uit Zweden en een jongen uit Palestina, mijn mobieltje nutteloos en vergeten onder in mijn rugzak, heen en weer geschud door de weg – het was nauwelijks een weg – en met om ons heen: niets. Kilometers en kilometers van niets. Wat een genot.

‘Wat is het hier donker, pap. Vind je het ook niet donker?’ Ik sta op om de gordijnen open te doen. Het is gaan regenen: smalle streepjes water aan de andere kant van het glas. ‘Ik zie dat het weer een fantastische zomer is in Engeland,’ zeg ik.

‘Alice?’

Als door een wesp gestoken draai ik me om. ‘Papa?’ Ik blijf staan waar ik sta, met de rand van het gordijn in mijn hand. Ik wou dat ik ze niet open had gedaan. Het licht versterkt de vorm van zijn gezicht en werpt donkere schaduwen in de holtes. Zijn huid heeft de verkeerde kleur: te veel geel. ‘Pap. Hoe gaat...’